

РЕШЕНИЕ

№ 2419

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **756** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от [фирма], [населено място] срещу Решение № 1112/26.11.2021г., постановено по НАХД № 10965/2021 на СРС.

С жалбата се иска отмяна на решението, като се претендира нарушение на материалния закон. Намира, че съдът неправилно е преценил фактическата обстановка, като не е разгледал хипотезата на чл. 28 от ЗАНН и не е приложил института на маловажност, каквато се твърди, че е налице в процесния случай. Моли за решение в този смисъл.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът се представлява от юрк Н., която оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила, като счита, че не са налице предпоставките за маловажност на нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата.

АССГ, в настоящия състав, намира жалбата за процесуално допустима, а разгледана по същество, за неоснователна.

За да се произнесе по спора, СРС е съобразил следното от фактическа и правна страна:

На 22.02.2021 г. в ТД на НАП С., офис "Център" при извършена справка в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел при

Агенцията по вписванията било установено, че дружеството - касатор не е изпълнило задължението си да публикува чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията - Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел, на годишния финансов отчет за 2019 г. в законоустановения срок - до 30.09.2020 г., съгласно чл. 38, ал. 1, т. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ във връзка с § 33 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. Заявлението за вписване и представяне за обявяване на годишния финансов отчет за 2019 г. в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел било подадено на 06.01.2021 г. Констатирано било закъснение от 97 / деветдесет и седем дни. / Подадена е ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. с вх. № 2210И0731089 / 25.03.2020 г. по описа на ТД на НАП С., офис „Център“ съгласно която за 2019 г. нетните приходи от продажби възлизали на 2 452 560 лв.

За горепосоченото нарушение, бил съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който било издадено обжалваното НП.

По правото съдът приел:

Наказателното е издадено от компетентен орган, като в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния преклузивен срок, съобразно с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Правилно са посочени нарушените материалноправни норми, като наказанията за нарушенията са индивидуализирани. Безспорно е, че дружеството жалбоподател е предприятие по смисъла на чл. 2, т. 1 от ЗСч – търговец по смисъла на Търговския закон, който следва да публикува – чрез заявяване за вписване и представяне за обявяване в търговския регистър, годишния финансов отчет на дружеството. Не е спорно също така, че дружеството не е публикувало ГФО за 2019 г. в установения в закона срок – до 30 септември на следващата година, в случая до 30.09.2020 г, съгласно § 33 от РЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г. Приел за доказано, че наказаното дружество е извършвало дейност през отчетния период -2019 г., видно от писмените доказателства по преписката - ГДД по чл. 92 от ЗКПО, както и че жалбоподателят е бил длъжен, но не е публикувал годишния си финансов отчет /ГФО/ за 2019 г., като не го е заявил за вписване и представил за обявяване в Търговския регистър при Агенцията по вписванията в законоустановения срок. След като това не е сторено правилно е била ангажирана отговорността на жалбоподателя на осн. чл. 74, ал. 1 от ЗСч ., като правилно е определен и размера на административната санкция, а именно в минималния размер на имуществената санкция в размер от 0, 1 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период.

Съдът възприел за несъстоятелно възражението във въззивната жалба, че осъщественото административно нарушение съставлява маловажен случай. Това възражение се аргументира с обстоятелството, че дружеството в е публикувало процесния ГФО, а от самото нарушение не са произтекли никакви реални вредни последици, както и че до момента не е извършвало аналогично административно нарушение.

Съдът възприел тезата, че процесното административно нарушение е извършено от дружеството за първи път, доколкото не са налице данни за противното, както и че е отстранено преди съставянето на АУАН, а именно на 06.01.2021 г., но закъснението за публикуването на ГФО не е пренебрежимо малко, а е в размер на 97 / деветдесет и седем / дни. Поради това съдът приел, че обществената опасност на нарушението не е явно незначителна, за да обосновава приложението на чл. 28 от ЗАНН. В чл. 93, т. 9 от НК, приложим по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН, е дадено определение на понятието "маловажен случай". Такъв е налице, когато, с оглед липсата или незначителността на вредни последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. Предвид характера на нарушението и обществените отношения, които то засяга, както и липсата на такива смекчаващи вината обстоятелства, които да сочат, че деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи от съответния вид, настоящата инстанция счита, че не се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. В конкретния случай имуществената санкция е наложена в минимално предвиденият в закона размер, поради което съдът счита, че са отчетени всички смекчаващи вината обстоятелства и нарушението е определено като такова с ниска степен на обществена опасност, съобразно нарушенията от този вид, но по никакъв начин не са налице такива смекчаващи вината обстоятелства, които да сочат, че степента на обществената опасност на деянието е с по-ниска в сравнение с обичайните нарушения от този вид. По тези съображения обжалваното НП следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, съдът потвърдил оспореното пред него НП.

Настоящият състав на АССГ споделя напълно мотивите на СРС, поради което не счита, че следва да ги преповтаря.

В касационната жалба са наведени аргументи единствено относно приложимостта на института на маловажност в процесния случай. Съдът споделя аргументите на СРС и в тази насока. Следва да бъде допълнено, че по делото е установено и санкционирано нарушение на просто, формално извършване, поради което вредоносни последици от него не могат да бъдат търсени, респ. ценени досежно обществената опасност на деянието. Самото му извършване / чрез бездействие/ е санкционирано от закона като нарушение. Следователно, действително в случая следва да бъде ценен периода на забавата, който на първо място, не е кратък, а на второ – се касае за отстраняване след установяването му от органа. Следователно, не е налице по-ниска степен на обществена опасност от допуснатото нарушение, което да бъде предпоставка за приложение на маловажността, още повече, че законодателят изначално е придал по-висока степен за значимост и внимание по отношение на обществените отношения, свързани с отчетността на финансите, подлежащи на облагане, още повече на тези, въздигнати в нарушения на просто, формално извършване, каквото е процесното.

Споделя се и извода, че наказанието е нормативно определено, като в случая органът го е приложил към минималния предвиден в закона размер.

По изложените съображения, съдът приема, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № Решение № 1112/26.11.2021г., постановено по НАХД № 10965/2021 на СРС.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Териториална дирекция на НАП С. сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: